

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
18 Гж1 бр. 3451/17
23.11.2017. године
Н и ш

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Данијеле Божовић и Ксеније Џомбић, чланова већа, у правној ствари тужиоца И.Ђ. из, кога заступа адв. Бојана Вучковић из, против тужене Општине Бојник, коју заступа В.М., ради поништаја решења, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Лебану П1 бр. 116/16 од 11.07.2017. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Лебану П1 бр. 116/16 од 11.07.2017. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништена су као незаконита решење туженог 04 бр. 118-1-5/16 од 17.06.2016. године и решење 04 бр. 118-1-6/16 од 11.07.2016. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке у складу са стручном спремом, у року од 8 дана по правноснажности пресуде.

Другим ставом изреке, обавезан је тужени да плати тужиоцу на име накнаде

трошкова парничног поступка износ од 87.000,00 динара, у року од 8 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је због непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба је основана.

Основано се жалбом туженог указује да је првостепена пресуда донета на основу непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, услед чега се иста не може испитати са становишта правилне примене материјалног права.

Из списка предмета произилази да је тужилац био у радном односу код туженог од 22.03.2012. године, да је решењем 04 бр. 112-1-78/15 од 30.07.2015. године распоређен на радно место комунални инспектор у Одељењу за урбанизам, имовинско-правне, комуналне и инспекцијске послове Општинске управе општине Бојник и то почев од 31.05.2015. године. Решењем туженог 04 бр. 118-1-5/16 од 17.06.2016. године утврђено је да тужилац, након ступања на снагу Правилника о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова Општинске управе општине Бојник 04 бр. 110-8/2016 од 25.04.2016. године, остао нераспоређен. У образложењу решења је наведено да је поменути Правилником о изменама и допунама радно место комунални инспектор укинута а послови тог радног места су припојени радном месту инспектор за заштиту животне средине, као и то да се тужилац не може распоредити на друго радно место које одговара његовој стручној спреми, те да је тужилац из тих разлога остао нераспоређен након ступања на снагу Правилника о изменама и допунама. Решењем туженог 04 бр. 118-1-6/16 од 11.07.2016. године тужиоцу је отказан радни однос са даном 11.07.2016.

године због тога што је нераспоређен а не може му се обезбедити радно место у истом или другом органу. Тужилац је благовремено изјављивао приговор против оба решења, о којима није одлучивано. У тужби и током поступка тужилац је навео да је наведеним решењима тужени поступио супротно одредби чл. 49. Посебног колективног уговора за државне органе којим је предвиђено да запослени који постају прекобројни се премештају на друга одговарајућа радна места при чему предност имају државни службеници са бољим резултатима рада, те да је он оцењен оценом „нарочито се истиче“, док је запослени В.П., који је остао у радном односу и чијем радном месту су припојени послови комуналног инспектора, дисциплински кажњаван због несавесног и немарног извршавања радних обавеза и има мању оцену. Тужени је у одговору на тужбу и током поступка оспорио тужбени захтев у целини, наводећи да је побијана решења донео у складу са одредбама Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору и одлукама Владе РС и општине Бојник за 2015. годину, да је радно место комунални инспектор укинута и послови припојени радном месту инспектор заштите животне средине, за које радно место су прописани услови у погледу стручне спреме које тужилац не испуњава јер је по образовању дипломирани инжењер пољопривреде - сточарство.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца основан и поништио је као незаконита решења туженог 04 бр. 118-1-5/16 од 17.06.2016. године и 04 бр. 118-1-6/16 од 11.07.2016. године и обавезао туженог да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке у складу са стручном спремом, образлажући своју одлуку тиме да тужени није на законом прописани начин отказао уговор о раду тужиоцу јер није применио критеријуме за одређивање вишка запослених, нити је предузео све претходне мере да запосленог пре доношења решења о отказу покуша да распореди у оквиру стручне спреме у истом органу или другим установама или јавним предузећима, нити је упознао синдикат, те да се не може извести закључак које критеријуме је тужени имао у виду код доношења одлуке о измени правилника о систематизацији радних места и код укидања радног места на коме је радио тужилац до доношења решења о отказу уговора о раду.

Међутим, закључак првостепеног суда да је тужбени захтев тужиоца којим је

тражио поништај решења којим је утврђено да је нераспоређен и решења о отказу уговора о раду основан и да се побијана решења требају поништити као незаконита, за сада се не може прихватити, с обзиром на то да је чињенично стање остало непотпуно и погрешно утврђено, услед чега се не може ни испитати са становишта правилне примене материјалног права, због чега је првостепена пресуда укинута.

У побијаној пресуди изостала је и оцена доказа сходно чл. 8. ЗПП, које чињенице је првостепени суд утврдио на основу тих доказа, услед чега побијана пресуда не садржи потпун чињенични основ и с тим у вези су изостали и разлози о основаности тужбеног захтева са становишта примене материјалног права.

Наиме, Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време за сваки организациони облик у систему локалне самоуправе Општине Бојник за 2015. годину, објављеној у Сл.гл. Града Лесковца бр. 4/16, коју је Скупштина општине Бојник донела на основу чл. 6. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору ("Службени гласник РС", број 68/15) и тачке 7. Одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему АП Војводине и систему локалне самоуправе, број запослених на неодређено време у Општинској управи општине Бојник лимитиран је на укупно 50 запослених. Током првостепеног поступка утврђено је да је у периоду који је претходио доношењу спорног решења, Општинска управа имала 55 запослених.

Имајући у виду да је тужени имао обавезу спровођења рационализације, у ту сврху донео је Правилник о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова Општинске управе општине Бојник, на који је сагласност дало општинско веће дана 28.04.2016. године, а ступио је на правну снагу дана 14.05.2016. године.

Увидом у доказе у списима предмета, приложене акте туженог, по оцени Апелационог суда, тужени је, насупрот изнетом закључку првостепеног суда на којем заснива своју одлуку, у конкретном случају ипак применио критеријуме за одређивање вишка запослених и то критеријум образовања, а такође је и предузимао мере у циљу

распоређивања тужиоца у другим установама или предузећима.

Међутим, увидом у Правилник о изменама и допунама Правилника о систематизацији и организацији послова утврђује се да је радно место комуналног инспектора, на које је тужилац био распоређен пре измена Правилника, брисано (тач. 8), док је у тачки 7. одређено да се радно место инспектор за заштиту животне средине мења и да гласи „инспектор за заштиту животне средине и послови комуналног инспектора“, а у делу опис послова додат је опис послова ранијег радног места комуналног инспектора.

Правилник о изменама и допунама Правилника о систематизацији и организацији послова не садржи део који се тиче прописаних и потребних услова за обављање послова радног места „инспектор за заштиту животне средине и послови комуналног инспектора“, из чега произилази да је одредба Правилника пре измена у тачки 7. истог у делу прописаних услова за обављање послова остала неизмењена, у ком погледу су предвиђени следећи услови: високо образовање из научне области технолошко инжењерство стечено на студијама другог степена (дипломске академске студије – мастер, специјалистичке академске студије, специјалистичке струковне студије), односно на основним студијама у трајању од најмање 4 године – дипломирани инжењер хемијског и биохемијског инжењерства, положен државни стручни испит и најмање три године радног искуства.

Дакле, радном месту инспектор за заштиту животне средине су припојени послови комуналног инспектора, док су прописани услови у погледу образовања за обављање ових послова брисани а новим Правилником су предвиђени исти они услови који су се пре измена односили само на радно место инспектор за заштиту животне средине. Након измена акта о систематизацији, послове радног места „инспектор за заштиту животне средине и послови комуналног инспектора“ остаје да обавља запослени В.П., дипломирани инжењер хемијског и биохемијског инжењерства, који је пре измена обављао само послове инспектора за заштиту животне средине, док је тужиоцу престао радни однос као технолошком вишку. У току поступка је утврђено да тужени тужиоца није њега распоредио на ово радно место јер исти нема потребно

образовање, с обзиром да је по занимању дипломирани инжењер пољопривреде – смер сточарство, а као услов за обављање послова заштите животне средине предвиђен је технолошки факултет.

Имајући у виду изнето, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд није испитивао чињеницу да ли запослени В.П., с обзиром на врсту стручне спреме односно образовање, може да обавља и послове комуналног инспектора, а имајући у виду околност да су за ова два радна места били прописани различити услови у односу на врсту и степен образовања. Осим тога, првостепени суд није ценио ни исказ тужиоца у делу где он истиче да је раније, пре него што је био распоређен на радно место комуналног инспектора, обављао послове инспектора за заштиту животне средине, са звањем дипломирани инжењер пољопривреде, те с тим у вези да ли је и тужилац могао да обавља наведене послове по новој системизацији. Ове чињенице и околности, које су по оцени овог суда од значаја за одлучивање у овој правној ствари, првостепени суд је пропустио да утврди, из којих разлога није ни могао да да ваљане разлоге за своју одлуку.

Сходно изнетим примедбама, након што употпуни чињенично стање, потребно је да првостепени суд у смислу чл. 8. ЗПП, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно као и на основу резултата целокупног поступка, правилном применом материјалног права, поновно одлучи о тужбеном захтеву тужиоца .

Укинута је и одлука о трошковима поступка, јер иста зависи од одлуке о главној ствари.

Из изнетих разлога сходно чл. 392. ЗПП одлучено је као у изреци овог решења.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 23.11.2017. године 18 Гж1 бр. 3451/17

Записничар,
Дамјан Мирчић

Председник већа - судија
Ивана Рађеновић